

Pedro León. Un petit recordatori

El violinista Pedro León i la pianista Leonora Milà actuen el dissabte 8 de març a l'espai La Sala de Vilanova i la Geltrú en motiu del 50è aniversari de la fundació del segell discogràfic Limit Records. Es tracta d'un microsegell que crea el meu pare, Joan Deltell, i que ha tingut -i manté- l'objectiu de donar a conèixer l'obra i els intèrprets del nostre país sovint poc representats per les grans multinacionals del sector. Limit Records ha publicat una setantena de discos molts dels quals autèntiques joies de col·leccionista. Doncs bé, en aquest concert del 50è aniversari hi participen alguns dels millors intèrprets de la música clàssica del nostre país, com ara Albert Guinovart, Leonora Milà, Antoni Besses, Pedro León, Inés Moraleda, Maria Lluïsa Muntada, Kalina Macuta, Daniel Blanch, Manuel Martínez del Fresno, Josep Buforn i Josep Surinyac. L'acte és tot un èxit, tant pel que fa al nombrós públic que hi assisteix com per la seva gran repercussió mediàtica. Un ressò que les càmeres de Canal Blau amplia gràcies a l'emissió del concert arreu del país a través de la Xarxa de Televisions Locals.

Feta la introducció em vull centrar ara en un moment molt concret d'aquest concert, just al final, a l'epíleg. Recordar-ho encara em posa la pell de gallina i els ulls vermells. És el moment en què la meva mare, la pianista Leonora Milà, i el violinista Pedro León surten junts al centre de la Sala per interpretar la *Danza ritual del fuego*, de Manuel de Falla. És un instant d'una gran intensitat emocional. Tots els assistents capten que són protagonistes d'un moment excepcional i únic. Es palpa. I efectivament, quan sonen les primeres notes de la coneguda peça de Manuel de Falla es produeix un gran silenci. La compenetració de Milà i León és total. Tot i l'edat dels dos músics la força de la seva interpretació, la passió, la contundència i la intensitat aixeca el públic de la cadira. La *Danza ritual del fuego* culmina amb una llarga ovació final i una abraçada entre Leonora Milà i Pedro León, una efusiva abraçada de vells companys de viatge.

A l'endemà d'aquest concert, el diumenge 9 de març, acompanyo el Pedro León a l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona. En el cotxe parlem de futurs projectes, del meu pare, dels seus néts, del país i molt de futbol. Quan arribem a l'estació sortim del cotxe i ens abracem, com fem sempre que ens acomiadem. Però aquesta vegada és diferent. Quan el veig marxar caminant a poc a poc cap a l'andana amb l'estoig del seu

violí penjat a l'espatlla m'envaeix una profunda tristesa. Tinc la intuïció que és l'última vegada que el veuré. Hi ha hagut alguna cosa en la interpretació de la *Danza del fuego* que ha sonat a comiat, a un adéu afectuós. I malauradament així és.

Pedro León és un dels músics més coneguts i reconeguts a l'Espanya del darrer terç del segle XX, ja sigui com a solista, docent o primer violí de la Orquesta de Radiotelevisión Española. És una cara habitual de la petita pantalla als anys setanta. Grava discos i actua amb la meua mare -i també amb el pianista vilanoví Antoni Barberà- en nombroses gires a Xina, Corea, Japó i Espanya. Té molts amics a la nostra ciutat i al petit poble de Breda que admiren el seu talent, la seva personalitat, el seu madridisme a prova de bombes i el seu sentit de l'humor. Sempre que ens veiem m'ensenya el passaport perquè *nunca se sabe, a ver si me va a pillar la independència en Vilanova y no podré regresar*. La vinculació amb la meua família és total: coneix els meus avis, els meus pares i fins i tot els meus fills, com la Txell, a qui toca una *nana* amb el violí enmig d'un sopar per a què calmi el seu plor. I ho aconsegueix! Quatre generacions d'una mateixa família. Es diu ràpid...

Aquest diumenge 14 de desembre rebo la fatal notícia. La meua mare em truca desolada per dir-me que el Pedro León ha mort. Ella no s'hi veu amb cor, però jo no m'ho penso dues vegades i compro un bitllet de tren. Me'n vaig a Madrid per assistir al funeral. No és negociable. És un acte de gratitud a una persona que sempre hi ha estat, que sempre ha respost i que sempre ens l'hem estimat. Quan els seus tres fills em veuen, el Pedro, l'Ana i la Rocío, m'abracen emocionats. La Rocío, la seva filla petita i també excel·lent violinista, em diu: *saps quin ha estat l'últim concert del meu pare? A Vilanova, interpretant la Danza del fuego al costat de la teua mare*. Ho sabia. Ho vaig intuir quan m'acomiadava d'ell a l'estació de Tarragona ara fa nou mesos. Per una vegada es pot escriure un final just i poètic. Però això no impedeix que *tu amigo del Barça* et trobi ja molt a faltar, Pedro, molt...

Bernat Deltell